KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 2777/2000
av den 18 december 2000
om undantagsåtgärder till stöd för nötköttsmarknaden

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EG) nr 1254/1999 av den 17 maj 1999 om den gemensamma organisationen av marknaden för nötkött [1], särskilt artikel 38.2 i denna, och

av följande skäl:

(1) Gemenskapens marknad för nötkött genomgår för närvarande en djup kris på grund av konsumenternas bristande förtroende för nötkött efter det att nya fall av bovin spongiform encefalopati (BSE) konstaterats. Såväl konsumtionen som produktionen har nu fallit till de lägsta nivåer som någonsin förekommit, vilket i sin tur lett till att producentpriserna sjunkit kraftigt. Krisläget väntas bli oförändrat ännu en tid. I en situation som denna kan enligt artikel 38.1 i förordning (EG) nr 1254/1999 undantagsåtgärder till stöd för marknaden vidtas för att återställa balansen. En av dessa åtgärder bör vara att djur som i normala fall skulle slaktas och därigenom orsaka stora överskott på marknaden kan dras tillbaka från köttproduktion genom ett system i vilket de köps upp och därefter destrueras.

(2) I kommissionens beslut 2000/764/EG [2] fastställs dels särskilda regler för BSE-test av djur som är äldre än 30 månader, dels vilka metoder som är godkända för detta. Enligt det beslutet skall alla djur som är äldre än 30 månader, och som på normalt sätt skall slaktas för framställning av livsmedel, testas för BSE senast från och med den 1 juli 2001. Fram till dess är det lämpligt att det ovan nämnda tillbakadragandet koncentreras till sådana djur i den åldern som inte testas för BSE, och att endast kött från djur som har testats med negativt resultat tillåts som livsmedel i gemenskapen och i tredje land.

(3) För att få en snabb förbättring på marknaden för nötkött bör frivillig testning av djur som är äldre än 30 månader redan nu uppmuntras. Därför bör det fastställas bestämmelser för gemenskapens medfinansiering av de test som krävs, samtidigt som det måste ges garantier för att dubbla utbetalningar från gemenskapens budget inte förekommer.

(4) För att kunna dra tillbaka från marknaden sådana djur som i praktiken skulle minska det normala utbudet av livsmedel är det av avgörande betydelse att de djur som skall destrueras uppfyller alla veterinära krav innan de slaktas, inklusive kraven i de inspektioner före slakt som skulle gjorts om djuret hade slaktats för framställning av livsmedel.

(5) Om marknadsläget så kräver bör uppköpssystemet kunna utvidgas till att omfatta även medlemsstater som redan testar antingen alla eller en stor del av de djur som är äldre än 30 månader.

(6) Om marknadsläget så medger bör uppköpssystemet kunna stoppas i medlemsstater som kan bevisa att de har tillräcklig BSE-testkapacitet för den normala köttproduktionen.

(7) För att systemet skall kunna fungera på ett tillfredsställande sätt bör lämpliga bestämmelser fastställas för uppköp och leverans av djur.

(8) Medlemsstaterna bör fastställa ett uppköpspris per djur som leder till att målet för åtgärden kan nås. Hänsyn skall därvid tas till framför allt det aktuella representativa marknadspriset och till djurets vikt.

(9) Med tanke på det stora antal djur som förmodligen kommer att köpas upp är det lämpligt att gemenskapen och medlemsstaterna delar på utgifterna. Gemenskapen bör stå för högst 70 % av uppköpskostnaderna. De nationella myndigheterna bör stå för den resterande delen och för alla andra kostnader i samband med detta system.

(10) Bestämmelserna för det slaktbidrag som avses i artikel 11 i förordning (EG) nr 1254/1999 bör gälla för djur som slaktas enligt det här systemet.

(11) För att före, under och efter slakt förbättra kontrollerna av djur och köttprodukter bör särskilda bestämmelser fastställas, särskilt i fråga om hur produkterna skall hanteras och hållas åtskilda från andra djur och produkter.

(12) Marknadsläget i de medlemsstater där risken för BSE är särskilt låg har inte försämrats i samma utsträckning som i övriga gemenskapen. Systemet med uppköp och destruering behöver därför inte bli obligatoriskt i dessa medlemsstater, under förutsättning att köttprodukter från djur som inte testats för BSE blir kvar inom landet.

(13) För att få en effektiv övervakning av systemet bör medlemsstaterna varje vecka ge kommissionen den information som krävs.

[1] EGT L 160, 26.6.1999, s. 21.
[2] EGT L 305, 6.12.2000, s. 35.

(14) Kommissionens experter bör kunna kontrollera att alla angivna krav uppfylls.

(15) Förvaltningskommittén för nötkött har inte yttrat sig inom den tidsfrist som dess ordförande har bestämt.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Denna förordning skall tillämpas i alla medlemsstater, utom i Förenade kungariket där endast artikel 2.1 skall tillämpas.

Artikel 2

1. Kött från nötkreatur som är äldre än 30 månader och som slaktas i gemenskapen efter den 1 januari 2001 får endast användas som livsmedel i gemenskapen eller exporteras till tredje land om det med negativt resultat har testats för bovin spongiform encefalopati (BSE) med ett godkänt snabbtest enligt bilaga IV A till kommissionens beslut 98/272/EG ([1]).

2. Gemenskapen skall medfinansiera de test som avses i punkt 1. Detta skall ske med 100 % av kostnaderna (exklusive moms) för inköp av testutrustningar och reagens, upp till högst 15 euro per test när det gäller test av djur som slaktas före den 1 juli 2001 eller innan det obligatoriska testprogrammet enligt artikel 1.3 i beslut 2000/764/EG träder i kraft.

Denna medfinansiering omfattar inte test som görs på

— sådana djur som avses i artikel 1.1 i beslut 2000/764/EG,

— sådana djur som omfattas av systemet för uppköp enligt artikel 3.3 i den här förordningen.

Medlemsstaterna skall vidta de åtgärder som krävs för att undvika dubbla utbetalningar från gemenskapens budget.

Artikel 3

1. Medlemsstaterna skall köpa in, slakta och destruera alla djur som är äldre än 30 månader och som erbjuds av alla producenter eller av deras företrädare, utan att det test som avses i artikel 2.1 behöver göras.

Djuren skall

a) under minst 6 månader före försäljningen ha hållits på en eller flera anläggningar i den berörda medlemsstaten,

b) uppfylla kraven i den relevanta veterinärlagstiftningen beträffande godkännande för slakt för framställning av livsmedel, särskilt bestämmelserna i bilaga I kapitel VI till rådets direktiv 64/433/EEG ([2]).

2. Dessutom, och genom undantag från kraven i punkt 1 om att inte ha testats, får de nötkreatur som avses i artikel 1.1 i beslut 2000/764/EG endast köpas upp och destrueras om medlemsstaten ger garantier för att djuren har undersökts enligt bestämmelserna i ovan nämnda artikel 1.1 och om testresultaten blev negativa.

3. Enligt förfarandet i artikel 43 i förordning (EG) nr 1254/1999 får beslut fattas om att det system för inköp som anges i punkt 1 även skall gälla för djur som med negativt resultat har testats i enlighet med artikel 2.1, under förutsättning att marknadsläget så kräver, i den medlemsstat där tester görs generellt eller i stor omfattning.

4. Medlemsstater som på ett för kommissionen godtagbart sätt kan styrka att de har tillräcklig kapacitet för test enligt artikel 2.1 av det antal djur över 30 månaders ålder som slaktas under normala förhållanden kan få kommissionens tillstånd, enligt förfarandet i artikel 43 i förordning (EG) nr 1254/1999, att stoppa systemet för uppköp enligt punkt 1, såvida ett sådant beslut som avses i punkt 3 inte fattas.

5. Medlemsstaterna skall ge anvisningar om på vilket slakteri djuret skall slaktas. De skall då se till att transportsträckan blir så kort som möjligt.

Artikel 4

1. Det pris som medlemsstaterna skall betala producenterna eller deras företrädare för de djur som avses i artikel 3.1 skall beräknas på grundval av

a) slaktkroppsvikten enligt artikel 2.1 a i rådets förordning (EEG) nr 1208/81 ([3]), och

b) det pris per kilo dödvikt som medlemsstaten fastställt. Baspriset enligt det här systemet skall emellertid vara ett genomsnitt av de marknadspriser för respektive kategori som noterats under veckorna 45–48 år 2000.

När veckopriserna fastställs skall medlemsstaten i största möjliga utsträckning ta hänsyn till det aktuella marknadspriset, under förutsättning att representativa marknadspriser för relevanta kategorier och slaktkroppskvaliteter föreligger. Hänsyn skall också tas till traditionella prisskillnader mellan kategorier och klasser i medlemsstaten i fråga.

Under alla förhållanden skall priserna fastställas till nivåer som ger garantier för att destrueringssystemet fungerar tillfredsställande. Emellertid får

— genomsnittspriser per kategori som ligger under det ovan nämnda baspriset, och

— genomsnittspriser per kategori som är mer än 5 % högre än baspriset

endast fastställas om kommissionen i förväg har gett sitt tillstånd.

([1]) EGT L 122, 24.4.1998, s. 59.
([2]) EGT 121, 29.7.1964, s. 2012/64.
([3]) EGT L 123, 7.5.1981, s. 3.

Medlemsstaterna skall senast på onsdagen i varje vecka meddela producenterna vilket uppköpspris som kommer att gälla under veckan därpå.

Betalningen skall ske snarast möjligt efter slakt.

2. För varje helt och hållet destruerat djur skall gemenskapen med ett schablonbelopp medfinansiera de utgifter som uppstått enligt punkt 1. Detta skall beräknas på grundval av baspriserna, den genomsnittliga vikten per kategori och en finansiering där gemenskapen står för 70 % av kostnaderna och de nationella myndigheterna för 30 %. Schablonbeloppen framgår av bilaga I.

Medlemsstaterna skall senast den 1 oktober 2001 meddela kommissionen sina totala kostnader för uppköp. Gemenskapens medfinansiering får uppgå till högst 70 % av dessa kostnader.

Ett förskott på 80 % av gemenskapens stöd får emellertid beviljas efter det att djuret slaktats och överlämnats för destruering enligt artikel 5.

Utöver den finansiering från gemenskapen som avses ovan skall alla kostnader från och med att djuret erbjuds för slakt till och med att det till alla delar har destruerats finansieras av de nationella myndigheterna.

3. Bestämmelserna om det slaktbidrag som avses i artikel 11 i förordning (EG) nr 1254/1999 och i kapitel V i kommissionens förordning (EG) nr 2342/1999 ([1]) skall gälla för djur som slaktas i enlighet med den här förordningen. Kostnader i samband med detta skall inte anses vara kostnader under den här förordningen.

Artikel 5

1. De slakthus som slaktar djur för destruering i enlighet med det här systemet skall fungera på ett sätt som ger garantier

— för att alla djur och animaliska produkter som är avsedda som livsmedel alltid hanteras åtskilda från djur och produkter som slaktas respektive framställs enligt det här systemet, och

— för att nötkreatur som skall slaktas enligt det här systemet, i de fall det är nödvändigt att de hålls i en inhägnad, hålls åtskilda från andra nötkreatur som skall slaktas för framställning av livsmedel eller foder.

2. Slaktkropparna skall styckas på lämpligt sätt och tillsammans med övriga delar av djuren färgas med outplånlig färg. Därefter skall de överlämnas så att alla delar av djuren helt och hållet destrueras genom förbränning eller på annat lämpligt sätt.

3. Om specificerat riskmaterial inte avlägsnas skall hela slaktkroppen behandlas som sådant material.

4. Inga delar av djuren får användas som livsmedel eller foder, eller i kosmetika, läkermedel eller medicinsk utrustning. Genom undantag från punkterna 2 och 3 behöver hudar inte färgas eller destrueras om de behandlas på ett sådant sätt att de endast kan användas för framställning av läder. Fett på hudarnas innersida skall avlägsnas och destrueras. Medlemsstaterna skall se till att sådana hudar lagras och behandlas separat från andra hudar.

5. Medlemsstaterna skall genomföra nödvändiga administrativa kontroller och en effektiv övervakning på plats av all hantering, så att det därigenom ges garantier för att alla relevanta produkter har överlämnats och helt och hållet destruerats.

Artikel 6

1. Utan att det påverkar tillämpningen av beslut 98/272/EG och beslut 2000/764/EG, och genom undantag från artikel 2.1, får de medlemsstater som finns med i förteckningen i bilaga II tillåta att nötkreatur som är över 30 månader gamla slaktas för framställning av livsmedel utan att ha undersökts för BSE enligt artikel 2.1.

2. De medlemsstater som använder sig av undantaget i punkt 1 skall se till att följande produkter, som erhållits från djur som slaktas för framställning av livsmedel efter det att den här förordningen träder i kraft, endast sänds till andra medlemsstater eller exporteras till tredje land under förutsättning att djuren i fråga med negativt resultat har testats enligt artikel 2.1:

— ”Färskt kött”, enligt definitionen i direktiv 64/433/EEG.

— ”Malet kött” och ”köttberedningar”, enligt definitionen i rådets direktiv 94/65/EG ([2]).

— ”Köttprodukter”, enligt definitionen i direktiv 77/99/EEG ([3]).

3. Sådant kött och sådana produkter som avses i punkt 2, och som erhållits från djur som inte testats enligt artikel 2.1, skall märkas med ett nationellt märke som inte kan förväxlas med gemenskapens kontrollmärke och som inte får vara ovalt.

Artikel 7

Medlemsstaterna skall vidta alla åtgärder som krävs för en effektiv tillämpning av det här systemet och för att bestämmelserna i den här förordningen efterlevs.

Medlemsstaterna skall snarast möjligt sammanställa en uttömmande rapport om de kontroller som genomförts i enlighet med den här artikeln. Rapporten skall överlämnas till kommissionen.

Artikel 8

För djur som är äldre än 30 månader skall medlemsstaterna varje onsdag meddela kommissionen följande uppgifter för föregående vecka:

— Antalet djur i varje kategori enligt artikel 3.1 i förordning (EEG) nr 1208/81 som har erbjudits för slakt och destruering.

— Antalet djur per kategori som slaktats för framställning av livsmedel och som har testats, samt dessutom total vikt per kategori och testresultaten.

([1]) EGT L 281, 4.11.1999, s. 30.

([2]) EGT L 368, 31.12.1994, s. 10.

([3]) EGT L 26, 31.1.1977, s. 85.

— Antalet djur per kategori som slaktats för destruering och som har testats, samt dessutom total vikt per kategori och testresultaten.
— Antalet slaktade djur per kategori som inte har testats, samt total vikt per kategori.
— Det pris som producenterna erbjudits för varje kategori och, om uppgifter föreligger, för varje klass.
— Antalet djur som överlämnats för destruering.
— Antalet djur som destruerats helt och hållet.
— Övriga uppgifter av betydelse för en effektiv övervakning av hanteringen.

Artikel 9

Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 9 i rådets förordning (EG) nr 1258/1999 ([1]) skall experter från kommissionen, eventuellt tillsammans med medlemsstaternas experter, genomföra kontroller på plats så att de kan försäkra sig om att alla bestämmelser i den här förordningen efterlevs.

Artikel 10

De åtgärder som föreskrivs i den här förordningen skall anses vara interventionsåtgärder enligt artikel 1.2 i förordning (EG) nr 1258/1999.

Artikel 11

Denna förordning träder i kraft dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Den skall tillämpas från och med den 1 januari 2001 och längst till och med den 30 juni 2001.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 18 december 2000.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

([1]) EGT L 160, 26.6.1999, s. 103.

BILAGA I

Finansiering från gemenskapen per djur (1) (2) (euro/djur)

	Kor	Kvigor	Stutar
Belgien	544	727	—
Danmark	363	444	—
Tyskland	364	442	—
Grekland	292	520	—
Spanien	280	536	—
Frankrike	472	674	713
Irland	285	421	543
Italien	294	561	—
Luxemburg	553	593	698
Nederländerna	418	385	—
Österrike	393	501	644
Portugal	281	543	—
Finland	272	306	—
Sverige	384	402	510

BILAGA II

Förteckning över de länder som avses i artikel 6

Österrike
Sverige
Finland

(1) För tjurar skall stödet vara detsamma som för kor.
(2) Om ett särskilt belopp inte anges skall beloppet för kvigor gälla även för stutar.